

Arrest

nr. 93 705 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat R. AMDOUNI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 augustus 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.2. De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9ter de vreemdelingenwet van 4 augustus 2011 werd op 28 maart 2012 onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing.

1.3. Op 3 april 2012 werd tevens een bevel genomen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, onder een bijlage 13quinquies.

1.4. Op 4 september 2012 werd, na de afwijzing van een derde aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, onder een bijlage 13 septies.

1.5. Op 4 september 2012 werden verzoeker en diens echtgenote overgebracht naar Centrum 127 bis te Steenokkerzeel. Verzoekers werden op 9 oktober 2012 gerepatrieerd naar hun herkomstland.

De thans bestreden beslissing is die van 28 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9ter de vreemdelingenwet van 4 augustus 2011 onontvankelijk wordt verklaard. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“ Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 0408.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 23 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift d.d. 13.07.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Op het standaard medisch getuigschrift wordt verwezen naar een hospitalisatieverslag in bijlage. Echter, dit medische attest vertoont evenmin een uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Verder werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Gelet op het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 04.08.2011 werd ingediend overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag d.d. 15.02.2011 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980).“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de vreemdelingenwet alsook de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.1.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe: *“Aan de motiveringsplicht is in casu niet voldaan. De motivering is partijdig want ze houdt geen rekening met alle documenten welke verzoeker bij zijn aanvraag voegde en evenmin met de stukken die nog nagezonden werden. In dit kader stelt verzoeker dat zijn standaard medische getuigschriften wel degelijk aan de voorwaarden voldoen. Verzoeker meent dat het niet ernstig is dat de verwerende partij zich slechts beroept op de inhoud van één standaard medisch getuigschrift en geen rekening houdt met de erbij gevoegde medische verslagen, niettegenstaande ernaar verwezen wordt in het medisch getuigschrift. Bovendien heeft verzoeker*

verschillende standaard medische getuigschriften verstrekt, zodat men het geheel dient te bestuderen in plaats van er één attest uit te lichten. Bij zijn oorspronkelijke aanvraag van 31-03-2011 heeft hij immers een standaard medisch getuigschrift op datum van 8-03-2011 gevoegd, waaromtrent geen betwisting wordt gevoerd. Het is pas naderhand dat verzoeker nog diverse standaard medische getuigschriften overmaakte, zoals onder meer het standaard medisch getuigschrift op datum van 13-07-2011 als bijlage bij zijn schrijven van 22-07-2011. De verwerende partij viseert thans onterecht één bepaald medisch attest, dat trouwens vrij gedetailleerd is, zeker rekening houdende met het hospitalisatieverslag als bijlage. Voor de goede orde voegt verzoeker alle standaard medische getuigschriften, zoals verstuurd in het kader van deze procedure, waaruit zijn ziekte en de graad en ernst van de ziekte behoorlijk omschreven worden, (stuk 2) Daarbovenop verstuurd hij nog ettelijke medische verslagen, zodat met het geheel rekening dient gehouden te worden. Het is bijgevolg onjuist van de verwerende partij om te beweren dat geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd werd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Verweester toont dit ook niet aan. In dit kader dient tevens gezegd dat verzoeker aan een zeldzame ziekte lijdt, zijnde de familiale middellandse zeekoorts, waarover ook hier weinig gekend is. Verzoeker mag hier echter niet de dupe van worden. Dat een beslissing nochtans dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. (MAST A., e.a., "Overzicht van het Belgische administratief recht", Kluwer, Brussel, 2002, M. 54-55) ' Op basis van alle bovenvermelde vaststellingen had verweester dan ook dienen te besluiten tot de ontvankelijkheid van de machtiging tot verblijf op basis van art. 9 ter. De motiveringsplicht heeft immers tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze neemt. In de beslissing dienen de juridische en feitelijke overwegingen op correcte wijze opgenomen te worden en kan de verwerende partij niet zomaar 'naar goeddunken' kiezen met welke elementen zij wel, en met welke elementen zij geen rekening wenst te houden. Als een onderzoek gevoerd wordt, moet ook al het nodige gedaan worden en met de nodige zorgvuldigheid te werk gegaan worden opdat objectief geoordeeld wordt over de situatie van verzoeker. Hierbij dienen alle elementen in rekening gebracht te worden en in de beslissing gemotiveerd te worden opdat verzoeker zich hiertegen zou kunnen verweren. Ook in dat opzicht is de motivering onjuist en bijgevolg niet afdoende. Het eerste middel is dus gegrond."

2.1.2. Verzoeker betoogt dat er geen rekening werd gehouden met alle gegevens die zijn aanvraag kenmerkten.

De Raad stelt vast dat verzoeker evenwel nalaat in zijn middel te verduidelijken met welke gegeven of gegevens precies het bestuur geen rekening zou hebben gehouden, daargelaten de vraag of hetgeen in die gegevens zou staan van die aard is dat het tot de ontvankelijkheid van de bestreden beslissing zou leiden.

2.1.3. De Raad kan enkel vaststellen dat in het motiverend gedeelte van de bestreden beslissing staat dat het bijgevoegde medisch attest van 13 juli 2011 niet beantwoordt aan wat vereist wordt door artikel 9ter van de vreemdelingenwet wil een aanvraag ontvankelijk verklaard worden.

Artikel 9ter, §3,3 van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :
3° indien het standaard, medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

Artikel 9ter § 1, vierde lid, luidt als volgt:

"Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte er haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. "

2.1.3. Bij de aanvraag van 4 augustus 2011 werden volgende medische documenten gevoegd: een standaard medisch getuigschrift van 13 juli 2011, met hospitalisatieverslag in bijlage, het standaard medisch getuigschrift van 13 juli 2011 bevat, zoals de bestreden beslissing terecht motiveert, geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte, er wordt enkel een beschrijving gegeven in die zin dat de ziekte of ziektebeelden nominaal benoemd worden. Het hospitalisatieverslag, in bijlage bij het standaard medisch getuigschrift gevoegd, bevat evenmin enige uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte.

2.1.4. Wanneer verzoeker de schending van de motiveringsplicht aanvoert dient hij een middel te ontwikkelen waaruit klaar en duidelijk blijkt hoe de bestreden beslissing precies de aangevoerde wetsbepaling schendt.

2.1.5. Daar de gemachtigde de ontvankelijkheidsvoorwaarden dient te onderzoeken vooraleer het medisch getuigschrift over te maken aan de ambtenaar-geneesheer, dient het medisch getuigschrift bestemd te zijn voor de gemachtigde. Het komt de gemachtigde niet toe om het aan de aanvraag gehechte medisch getuigschrift inhoudelijk te onderzoeken doch wel naar vorm. Hij moet de ontvankelijkheidsvoorwaarden nagaan en onderzoeken of voldaan is aan de bij wet gestelde voorwaarden, met name dient hij qua vorm na te gaan of de aanvraag een standaard medisch getuigschrift bevat zoals voorzien door de Koninklijk besluit van 24 januari 2011 en of dit medisch getuigschrift de ziekte en haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. Enkel wanneer aan die wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden is voldaan, wordt het dossier voor advies overgemaakt aan de ambtenaar-geneesheer.

2.1.6. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of dat zij op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen, gelet op de vigerende en strikte regelgeving met betrekking tot de medische regularisatieaanvragen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van 'het beginsel van behoorlijk bestuur', de rechten van verdediging en het gelijkheidsbeginsel.

2.2.2. Verzoeker licht zijn tweede middel als volgt toe: *"Het beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden nu het onderzoek inzake de ziekte-toestand van verzoeker niet correct geschiedde. De verwerende partij heeft de plicht rekening te houden met alle nuttige elementen, zowel in het voordeel als in het nadeel van verzoeker. In casu heeft de verwerende partij echter enkel rekening willen houden met elementen in het nadeel van verzoeker. Normaalgezien dient de feitelijke situatie van elk individueel dossier apart in acht genomen te worden en dient dit het voorwerp uit te maken van een concreet onderzoek, waarbij rekening gehouden moet worden met alle medische getuigschriften en alle bij gevoegde medische verslagen. In deze werd geenszins rekening gehouden met de bijgevoegde stukken. Verzoeker verwijst naar de volgende vaststaande rechtspraak : 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen.' (RvSt 4 maart 1960). 'Dat een beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.' (MAST A.,d.a., "Overzicht van het Belgische administratief recht", Kluwer, Brussel, 2002, M. 54-55) De bevoegde diensten hebben verzoeker ook geen kans geboden om enige uitleg te geven. Hierdoor werden zijn rechten van verdediging geschonden. Een dergelijke beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van art. 9 ter is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker mag geenszins de dupe worden van de nalatigheid van de Belgische overheidsdiensten om hun taak niet naar behoren te vervullen door de ziekte-toestand van verzoeker verkeerd in te schatten, zulks in strijd met de voorgelegde stukken, (stuk 2) Er is geen motivering waarom bij anderen wel een degelijk onderzoek uitgevoerd wordt en waarom dit bij verzoeker niet het geval was, zodat het gelijkheidsbeginsel tevens in het gedrang komt nu gelijke gevallen ongelijk behandeld worden. Het tweede middel is bijgevolg eveneens gegrond."*

2.2.3. Verzoeker stelt samenvattend dat het onderzoek niet correct gebeurde. Er werd hem niet de kans geboden uitleg te verschaffen hetgeen zijn rechten van verdediging zou schenden. Verzoeker voelt zich tenslotte ongelijk behandeld ten opzichte van vreemdelingen die wel degelijk onderzocht worden.

2.2.4. Verzoeker niet aannemelijk maakt dat het ontvankelijkheidsonderzoek van de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet correct gebeurd zou zijn. De Raad verwijst hier naar de bespreking van het eerste middel onder de punten 2.12 tot 2.1.6, voor wat betreft de toetsing van de aanvraag, naar de vorm, door het bestuur aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals deze vervat liggen in artikel 9ter van de vreemdelingenwet door het bestuur.

2.2.5. Bovendien legt artikel 9ter van de vreemdelingenwet de bewijslast bij de aanvrager. Hij dient alle nuttige informatie over te brengen aan het bestuur. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hem nog een bijkomende gelegenheid had moeten verschaft worden om meer uitleg te geven. Bovendien

volstaat het vast te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden.

2.2.6. Wat betreft de wettelijke mogelijkheid die de ambtenaar-geneesheer heeft, eens een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk is verklaard, om zelf een lichamenlijk medisch onderzoek uit te voeren of een andere medische deskundige in te roepen kan volstaan worden met de vaststelling dat dit slechts kan na een ontvankelijke aanvraag, quod non in casu, en dat dit oordeel bovendien enkel aan de ambtenaar-geneesheer toekomt, daar er geen wettelijke verplichting bestaat die stelt dat een lichamenlijk onderzoek moet uitgevoerd worden door het bestuur.

2.2.7. Artikel 9ter §1 van de vreemdelingenwet, in fine, luidt immers als volgt:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

2.2.8. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Er kan bijgevolg slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld.

2.2.9. Vreemdelingen wiens aanvraag op grond van artikel 9ter ontvankelijk is verklaard bevinden zich evenwel in een andere situatie dan verzoeker, wiens aanvraag onontvankelijk is bevonden. Bij een onderzoek ten gronde buigt de ambtenaar-geneesheer zich over de medische situatie van verzoeker middels een onderzoek van de bijgevoegde medische documenten en mogelijk een lichamenlijk onderzoek door de ambtenaar-geneesheer of een andere deskundige. Het is evenwel duidelijk dat verzoek zich met zijn aanvraag niet in de gegrondheidsfase van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bevindt.

2.2.10. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Met zijn betoog dat bij anderen wel een degelijk onderzoek werd uitgevoerd en bij verzoeker niet, quod non, maakt verzoeker sowieso niet op een concrete manier aannemelijk dat het gelijkheidsbeginsel in casu geschonden werd.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC